

Komentár evanjelia na sobotu po 6. velkonočnej nedeli: v mojom mene

Komentár na sobotu po 6.
velkonočnej nedeli. „V ten deň
budete prosiť v mojom mene“. S
väčšou vierou sa modlime
Otčenáš, Pánovu modlitbu pre
nás, a prosme, aby sme vždy a
vo všetkom plnili jeho vôľu.

Evanjelium (Jn 16, 23-28)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„Veru, veru, hovorím vám: Ak budete
o niečo prosiť Otca v mojom mene,

dá vám to. Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene. Proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná. Toto som vám hovoril v obrazoch. No prichádza hodina, keď vám už nebudem hovoriť v obrazoch, ale budem vám o Otcovi hovoriť otvorene. V ten deň budete prosiť v mojom mene. A nevravím vám, že ja budem prosiť Otca za vás. Veď Otec sám vás miluje, lebo vy ste milovali mňa a uverili ste, že som vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a zasa opúšťam svet a idem k Otcovi.“

Komentár

Ježiš vo svojom kázaní použil niekoľko prirovnaní, aby nabádal k vytrvalej prosbe k Bohu: viera ako horčičné zrnko, podobenstvo o vdove a nespravodlivom sudcovi,

podobenstvo o nevítanom priateľovi.... Teraz bez porovnávania odhaľuje, že každá prosba musí byť adresovaná Otcovi v mene Ježiša. Učeníci boli prekvapení, keď počuli „v mojom mene“. Bolo to, akoby im povedal: „Ja som Božie meno“. V ňom majú Božieho Syna, ktorý je v plnom spoločenstve s Bohom Otcom. Takto učil svätý Pavol Timoteja: „Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Kristus Ježiš“ (1 Tim 2, 5).

Už učeníci, najmä pri odriekaní žalmov, sa s dôverou modlili k Bohu, chválili ho a ďakovali mu, vzývali Pánovo meno: „Budem chváliť Pána za jeho spravodlivosť a spievať chválospevy na meno Pána, Najvyššieho“ (Ž 7, 18). „Radujem sa a plesám v tebe a spievam chválospev tvojmu menu, Najvyšší“ (Ž 9, 3). „Nech ťa Pán vypočuje v deň súženia, nech ťa chráni meno Jakubovho Boha (...) Jedni dúfajú vo vozy, iní v kone,

my vzývame meno Pána, nášho Boha“ (Ž 20, 2.8). A z úst samotného Ježiša sa naučili, ako sa najlepšie modliť: „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa tvoje meno“. Teraz zistili, že toto Pánovo meno je „Ježiš“, ktorý k nim hovorí a v ktorého môžú vložiť všetku svoju dôveru.

Každá naša modlitba musí mať túto cestu: k Otcovi „skrze Ježiša Krista, nášho Pána“, ako to už robíme neustále v liturgickej modlitbe. Možno často cítime, že nám chýba viera, a tak si osvojujeme prosbu apoštolov: „Daj nám väčšiu vieru“ (Lk 17, 5), a naše spojenie s ním rastie, až sa modlíme so stále väčším presvedčením: „Buď vôľa tvoja ako v nebi, tak aj na zemi“. Svätý Josemaría sa často modlil a s dôrazom zanechal napísanú túto prvotnú prosebnú modlitbu: „Nech sa stane, nech sa splní, nech je pochválená a naveky zvelebená

nadovšetko spravodlivá a
najláskavejšia Božia Vôľa. — Amen.
— Amen“ (*Cesta*, bod 691).

Josep Boira // jlbarranco - Getty
Images Signature

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/sabado-6/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/sabado-6/) (26.03.2025)